

A MI ÚJSÁG ? UNK

Általános Iskola Hantos

2002. április

Kányádi Sándor

Április hónapja

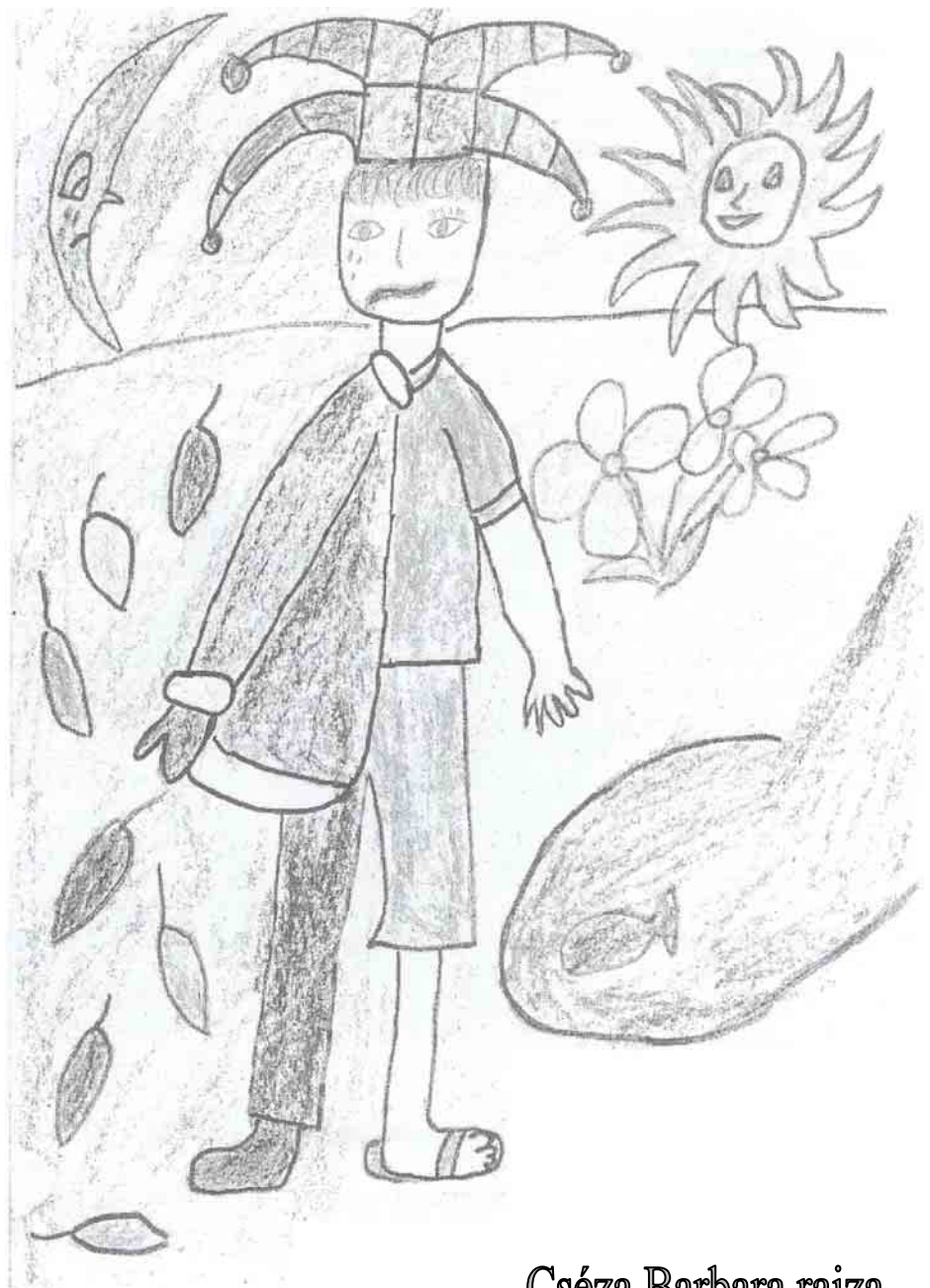
Bolondos egy hónap
április hónapja,
hol kalap a fején,
hol báránybőr sapka.

Köpenyegbe burkol,
ingujjra vetkőztet;
mutatja a tavaszt
hol nyárnak, hol
ősznek.

Hiába próbálnád
kilesni a kedvét,
túljár az eszeden,
mire észrevenéd.

Búsnak teszi magát,
szeme könnyben ázik,
mindegyre lehuny ja
sűrű szempilláit.

Aztán gondol egyet,
fülig fut a szája,
s ránevet a fényben
hunyorgó világra.

Cséza Barbara rajza

DR. KOVÁCS JENŐVEL, HÁZIORVOSUNKKAL

beszélgetett Virág Orsolya, Takács Angelika és Hajnal Edina

- Mesélne valamit a gyermekkoráról?

- A II. világháború kitörésekor kétéves voltam, tehát arról nem sok emlékem van. Pécsen nőttem fel, és a város ezt és az 56-os eseményeket is nagyon jól megúsza. Nagyon nehéz időszak volt, de akkoriban senkinek sem volt leányálom. Végig kellett élni a kommunizmusnak a legvadabb korszakát. Édesapám katonatiszt volt a Horthy-hadseregben, és ez bizony rányomta bélyegét a család életszínvonalára. Nagyon sokat kellett dolgoznom, fizikai munkát is ahhoz, hogy megéljünk. Édesapám munkát nem kapott, hamar rokkantnyugdíjas lett. Mi tagadás, egy-egy osztálykirándulás volt élmény, de különösebben nem éreztem a gyerekkor szépségét, örültem, hogy felnőttem.

- Mikor döntötte el, hogy orvos szeretne lenni?

- Nálam olyan nem volt, hogy gyerekkoromtól orvos akartam lenni. Érettségi után gondoltam arra, hogy megpróbálom. Pécsen ott volt az egyetem helyben, jelentkeztem és felvettek. Aztán évek hosszú során alakult ki bennem, hogy tényleg ez a pálya való nekem.

- Az orvosi pályán belül milyen szakosodása van?

- Régen az volt szokásban, hogy az egyetemen kifüggesztettek egy listát, az ember abból pályázhatott. Én politikailag nem tartoztam az elithez, ezért nem választhattam, kórbonctanra kerültem. Leszakvizsgáztam "kórbonctan és kórszövet-tani vizsgálatok" -ból, és 7 évig dolgoztam ezen a területen. Utána valósíthattam meg eredeti elképzelésemet, és tettem szakvizsgát szülészet-nőgyógyászatból is. Mint onkológus főorvos, nagyon sokáig Zalaegerszegen dolgoztam.

- És miért akart szülészet-nőgyógyász lenni?

- Orvosi pályafutásomat az élet végével kezdtem, a kezdetével is meg akartam ismerkedni. De azon belül inkább a nőgyógyászati daganatos betegségekkel foglalkoztam.

- Segített világra gyerekeket?

- Nagyon sokat. A szülészetben napi 8 órát kellett dolgozni, rendszeresen ügyeletet tartottam, hétvégén is, ezek 48 órák. Nem számoltam meg, de nagyon sokat.

- És az milyen érzés?

- Kimondhatatlanul jó, főleg, amikor felsír a baba. Mert az orvos is igazul az anyukával együtt, hogy ép, egészséges baba szülessen,

- Volt olyan a pályája során, ami nagyon emlékezetes maradt?

- Minden orvos életében van pozitív és sajnos negatív is, mert az életnek megvannak a maga kemény törvényei. Ha visszagondolok, inkább a jók maradtak meg bennem, természetesen szomorú dolgokon is át kellett esnem.

- Érték kudarcok?

- Igen. Ez egy olyan pálya, ahol a kudarc is bele van kalkulálva, hiszen minden embert nem tudunk meggyógyítani. Én általában olyan típusú ember voltam, hogy ha meggyógyult valaki, azt természetesnek tartottam, hiszen azért dolgoztam. Különösen kudarc volt, ha valakin nem tudtam segíteni, és korán meghalt.

- Hogyan dolgozta fel azokat?

- Ezt feldolgozni nem lehet, megmarad az emberben. Inkább tanul belőle, kielemez, hogy mi lett volna, ha ez történik, ha az történik, ha kellő időben stb. stb. Visszamenőleg átnéz mindent az ember, hogy hol lehetett a probléma, amiért a gyógyulás nem következett be.

- Ilyenkor nem gondolt arra, hogy mégsem kellett volna ezt a pályát választani?

- Ha az ember a nehézségek elől megfutamodna, és feladná azt a munkát, amire az életét tette, akkor nagyon kevés ember dolgozna akár az orvosi, akár más pályán, hiszen kudarc mindig

volt és mindig lesz, Persze előfordult, hogy hosszú (72 órás) és fárasztó ügyelet után az ember gondolt arra, hogy jó volna már nyugdíjasnak lenni. Most nyugdíjas vagyok, mégis itt vagyok.

- Kellemtlen Önnek, ha saját maga beteg?

- Nagyon rossz. 2000-ben éltem át életem legnagyobb betegségét, amihez sajnos a kezelőorvosom tévedései is vezettek. Nagyon súlyos állapotba kerültem, és nagyon rossz volt, mert eleve benne van az emberben, hogy milyen szövődmények alakulhatnak ki, mi lehet ennek a távoli következménye. Azt szokták mondani, az orvos a legrosszabb beteg, és ez nem is magatartás szempontjából van, hanem azért, mert tudja a következményeket. Nekem szerencsém volt, hogy megmaradtam. Ilyen komolyra fordult a dolog, gyakorlatilag fél évet feküdtem folyamatosan anélkül, hogy fel tudtam volna kelni. Nem kívánom senkinek, hogy átélje ezeket az embert és családot próbáló megbetegedéseket.

- Kórházban vagy háziorvosként könnyebb dolgozni?

- Kórházban már nem tudnék dolgozni. Az ottaniak mentalitása már a körülmények miatt is egészen más. Az ő fizikai igénybevételük kisebb, ott több a szabadidő. A háziorvosé gyakorlatilag nulla.

- Van családja?

- Van egy lányom, most végezte az orvosi egyetemet, szülész-nőgyógyászként dolgozik Székesfehérváron. Egy fiam is van, ő vámügyi előadó.

- Ott volt a gyerekei születésénél?

- Nem. Akkor még nem volt "divat" az apás szülés, bent voltam a kórházban, de nem a szülőszobában.

- Ha a családban valaki megbetegszik, akkor Ön gyógyítja?

- Nem nagyon. Attól függ, milyen betegségről van szó. Egy náthánál, kisebb sérülésnél ez természetes, de a komolyabb dolgokat nem vállalom el. Bevett gyakorlat, hogy az orvos ne gyógyítsa a hozzátartozóit. Az ítélőképességnek gátat vet az, hogy érzelmileg kötődik az ember, az orvosnak pedig tárgyilagos véleményt és jó diagnózist kell felállítania.

- Örült annak, hogy a lánya is ezt a hivatást választotta?

- Nem kifejezetten.

- Miért?

- Ennek több összetevője van. Én azért nem örültem, mert

tudtam, hogy mi vár rá. Magyarországon jelenleg az egészségügy helyzete nagyon siralmas, és sokszor a benne dolgozók számára is nagyon megalázó. Ezekről akartam megóvni. Egyébként kitűnően képzett szak-ember, és két felsőfokú nyelvvizsgálója is van. Most már örülök, hogy így lett, de még megvannak a fenntartásaim a munkakörülményeket illetően.

- A lánya fordul Önhöz szakmai tanácsért?

- Olyan problémái még nem voltak, hogy a tanácsomra szorult volna, de meg szoktuk beszélni a dolgokat. Egy fiatal kezdő orvosnak az elméleti tudása magas szinten van ma már, viszont a szakmai gyakorlat, amit én összeszedtem az elmúlt években, talán sokszor többet jelent a beteg szempontjából. A kettő együtt, az lenne az igazi.

- Sok munka vár arra, aki az orvosi pályát választja?

- Az egyetem 6 éves kemény munka. Nagy mennyiségű tananyagot kell elsajátítani. Utána még 3 éves gyakorlati munkát kell végezni különböző osztályokon. Az orvosi munka pedig nem olyan, hogy letelik a munkaidőm és vége. Óhatatlanul is bennmaradnak az emberben a nap folyamán felmerült gondok: Jól csináltam-e? Olyan is előfordult, hogy este 9-kor jutott eszembe, hogy valamit másképp kellett volna. Akkor kimentem a beteghez, megbeszéltük, hogy változtatunk a kezelésem. Itt nincs az a felszabadultság-érzés, hogy letettem a munkát, pihenek. Ez így volt, és így is lesz mindig, ezen nem lehet változtatni.

- Nehéz egy kezdő orvosnak?

- Nem. Csak a saját tapasztalataimból tudom mondani. Ha az ember tele van lelkesedéssel, tenniakarással és szeret dolgozni, akkor nem. Én szívesen gondolok vissza azokra az időkre. Nehézségek persze mindig vannak, de azokat le kell küzdeni, nem megfutamodni előle. Ez mindenkire vonatkozik.

- Ha újra kezdheté, megint orvosnak menne?

- Nem. A szabadidő hiánya miatt. Ha előre tudná az ember, hogy mi vár rá, talán senki nem menne nemcsak az orvosi pályára, hanem több másra sem. Esetleg más részét választanám, mondjuk kutatóorvos lennék, elméleti szakembernek is indultam tulajdonképpen.

- Azért szereti a hivatását?

- Azt hiszem, az elmondottakból kiderül, hogy igen. Nem véletlenül jöttem vissza 65 évesen körzeti orvosnak. A segítő szándék hozott vissza, de ahhoz, hogy az ember ennyi idősen súlyos betegség után munkába álljon, ott az első a szakma és az emberek szeretete.

- Úgy érzi, szeretik a betegei?

- Egyszer meghatóan éreztem a nagy szeretetet, amikor kórházban voltam. Akkor döbbsentem rá, hogy szeretnek vagy megszoktak az emberek, mert nagy aggodalommal voltak irántam, és a családomat is gondossággal vették körül, amikor úgy nézett ki, hogy talán sosem épülök fel. A mindennapi életben megpróbálok figyelemmel, kedvesen fordulni az emberek felé, és ha úgy kérdezné valaki, hogy csalódtam-e az emberekben, egyértelműen: nem.

- Tudna mesélni valami konkrét élményt?

- Nagyon sok van, de azt nehéz elmondani. Inkább tréfásat. Sárosdon volt egyszer nagyon régen, viharos, esős éjszaka, sár, sötét mindenhol. Már folyamatban lévő szüléshez hívtak. A szülő anya ágyneműk között a földön feküdt, egy gyertyacsonk égett egy darabig, aztán kialudt. Sikerült sötétben tapogatva ellátni a babát és az anyát is, azért megvolt a gyakorlatom. Végül a mentősök is megérkeztek. Másnap megyek be a rendelőbe, mesélem, mit történt, és kérdezik:

- Doktor úr, fiú lett vagy lány?

- Hát azt nem tudom, mert közben elaludt a gyertya.

Volt egy másik hóviharos szülésem is, akkor sem tudott jönni a mentő, a segítségért tiszteletemre Jenő lett a baba neve.

- Mik a tervei a jövőre nézve?

- Nincs olyan, hogy föladom, mindig kell valami célkitűzésnek lenni. Szakmailag már csak annyi, hogy addig dolgozzam, amíg egy fiatal orvos nem jelentkezik ide Hantosra, hogy a helyemre lépjen. Hogy ez meddig megy, azt nem tudom, 10-15 évig én sem fogok már tudni dolgozni. Ami a családot illeti, az unokáimmal szeretnék játszani, és addig nem akarok meghalni, amíg az unokáimat meg nem ismerem. Céлом: nyugodt, békés családi élet, a betegekkel megértés, jó kapcsolat, ami lényeges az orvosi munkához.

- Köszönjük a beszélgetést, és jó egészséget kívánunk, egy kicsit mindannyiunk érdekében is!

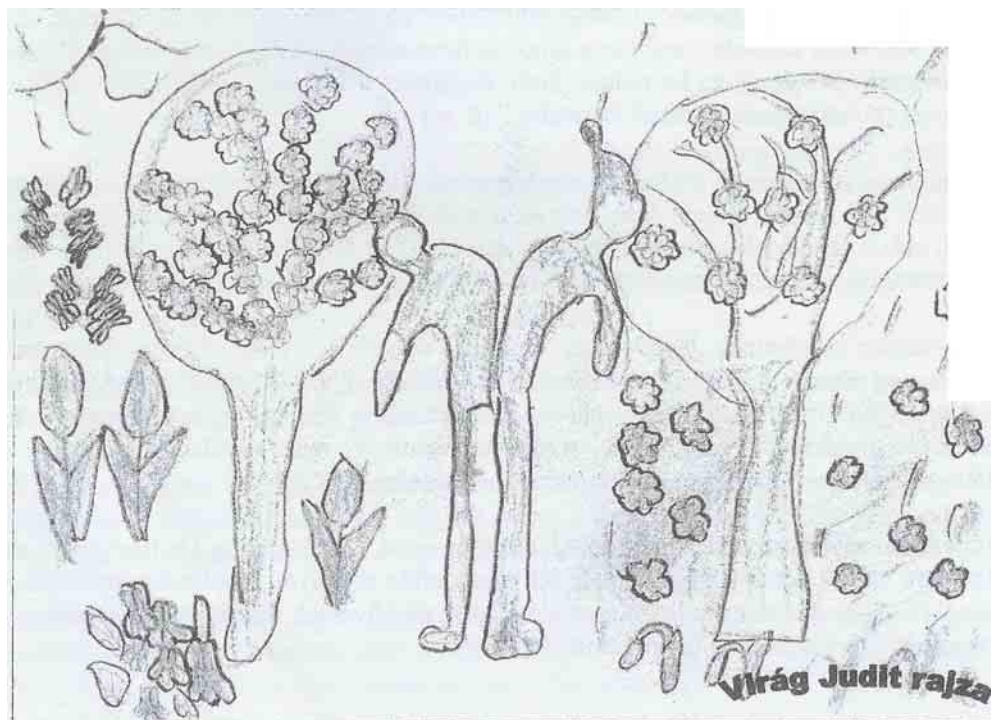
Orvosok a középkorban

Ha valakiről mifelénk úgy hat-hét évszázaddal ezelőtt azt mondták, suttozták, hogy "orvos" - hát annak könnyen meggyült a baja az egyházzal, esetleg a világi bírósággal. Rossz esetben még máglyára is kerülhetett. A középkori magyar nyelvben ugyanis nem a gyógyító, hanem az ártó varázslatot űző embert nevezték orvosnak, mivel - mint hitték - titkos erőket tudott kártékony célokra mozgósítani. Ezért is hívták "orvos" - nak, vagyis titkos, láthatatlanul ártó tevékenységet űzőnek. Az orvadász is, az orgyilkos is titokban cselekedte azt, ami tilos. Vagyis ennek a szónak a legősibb, még kereszténység előtti korban varázsló, sámán, a kereszténység felvétele után pedig férfiboszorkány (boszorkánymester) volt az értelme.

De hogyan nevezték ugyanebben az időben azt a férfit vagy asszonyt, aki hasznos varázslattal gyógyítani tudott? Aki gyógyító füveket tudott adni? Ők voltak a "jervasok" (ha tapasztalt öregasszonyok voltak, jervasasszonyoknak nevezték őket). Ezekben a korai időkben még "doktor"-nak vagy "doktor bácsi"-nak sem mondták a gyógyítani tudó embereket, minthogy a középkorban ez a latin szó minden európai országban az egyetemi tanárokat jelentette (főleg a teológia- és a filozófiatanárokat).

Csak a XVII. században kezdték doktornak vagy éppen orvosnak nevezni a tanult, gyógyítani tudó férfiakat. Nő csak a XIX. század óta lehetett orvos. Ha mégis orvosolni mert, boszorkányhírbe került. Akkor - a múlt században - a jervasasszony könnyen került boszorkányhírbe. A férfinep körében azonban már a XVIII. században szokás volt az orvost „felcser”-nek nevezni, ami manapság már sértő hangzású gúnynév. S hogy honnan a szó? A német vezényszavú császári hadseregben "Feldscher" volt a neve a tábori borbélynak, aki nemcsak beretvált és hajat vágott, de ő végezte az érvágásokat, a sebek és a tört csontok kötözését, sínbe rakását is. Tehát afféle gyógyító iparos volt.

(Részlet Hegedűs Géza: Fontatlanságok című könyvéből.)

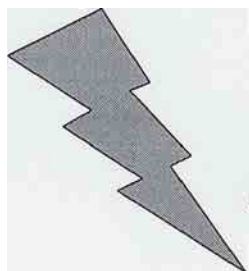
Székesfehérváron az „újságírók”

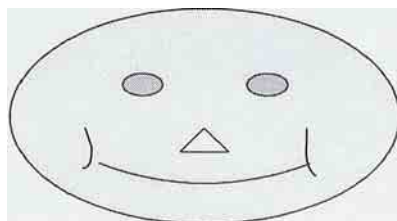
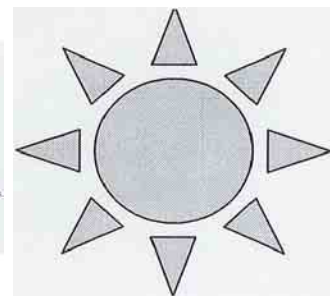
A gyermekkönyvtárban

Nézzetek be, ha Fehérváron jártok, és van felesleges időtök, szívesen látnak benneteket!

bolondos április

Micimaci, in inglis and magyar

One day mikor micimackónak nothing doing nem akad,
thinking about tenni kéne something very important,
starting tehát malackához, hogy meglesse what he does,
but malackánál éppen akkor nobody is in the house.
so well elindult hazafelé miközben surun falled the snow
eszébe jutott in the almárium may be some ennivaló
össze-vissza jump-jump és jó nagyokat lépett,
s a hidegre való tekintettel sing a song kezdett
minél inkább havazik, annál inkább fall the snow,
minél inkább fall the snow, annál inkább snowing.
fall the snow and snowing, micimackó colding
fall the snow and snowing, micimackó colding.

Gyerekszám

- Mi a mosoly?

- A mosoly az, amikor az emberek csukott szájjal nevetnek, hogy ne zavarják a többi lakót. (7 éves)

- Mi a lélek?

- A lélek az, amikor anya süteményt tesz a tányéromra, és hagy az öcsémnek is belőle. (8 éves) - Az egy hal. (7 éves)

- Miért patkolják meg a lovakat?

- Azért, mert a patkók könnyebbek a lónál, így gyorsabban mennek, mint a ló. (8 éves)

- Azért, hogy ne boruljon fel a ló, mert mikor fékez, akkor a patkó kkal kapaszkodik. (9 éves)

- Azért, hogy csattogj on velük az utcán, mert ha nem csattog, aldmr nem ló (7 éves)

- Honnan tudják a tévében, hogy milyen idő lesz holnap?

- Az ember a tévében onnan tudja, hogy holnap esni fog, hogy elolvassa egy cetliről. A cetlit az anyukája írta neki. (6 éves)

**Takács Angelika gyűjteménye:
A babonás fekete macska**

A fekete macska búsan bandukolt,
Nem csoda, hisz szegény csonkafarkú volt.
13 -án, s persze pénteken
lett kunkori díszje ilyen éktelen.
Azért vesztett el abból egy darabkát,
mert az úton maga előtt szaladt át ...

Egy görény
felül akart kerekedni társadalmi körén.
E nagyralátó terv szerint
feleségül kérte a nemes hermelint.
De a felsőbb kasztba
tartozó prémes kikoszarozta.
Talált persze vigaszt csakhamar a görény:
-Szép hölgy, de a bűze még nem elég
tömény...

A nagyralátó görény

Egy szű végrendelete

Egy szű beszorult a hokedli lapjába,
Ráült a szakácsnő százszor is napjába.
És jött a baj csóstül. Még a tetejébe
Az asztalos szöget ütött a fejébe.
Néha percekig már percegni sem tudott,
Végül megírta a testamentumot:
- A nagy hármasszekrényt, mely
koromszín, ében
özvegyemre hagyom, járjon feketében.
Ha a gyászhet letelt és férjhez megy ismét,

Ne maradjon jussa tőlem, csak a kisszék.
Fiam, ki kalandos, regényes, mint atyja,
A nagy mahagóni könyvszekrényt bújhatja.
Kerülje a drámát, bölcséleti művet,
Mert a nehéz könyvek szétnyúvik a nyűvet.
Lányom, ki szégyent szégyennel tetézt,
S lezabipetézt,
Kint éljen eztán a szemétládában,
Kegelemdeszván.
Végül az anyósom. Megérdemli nagyon,
Rá a vadonatúj, szép csőbútort hagyom!

Ha láthatatlan lennék ...

"Ha én láthatatlan lennék, nem csinálnék semmit, sem házi feladatot, sem pedig házi munkát. Csak ülnék egy sarokban, és bámulnám a falat. Ha pedig ezt megunnám, talán elmennék sétálni vagy biciklizni. Elkerékpároznék egy szép nyugodt helyre, ahol az eget nézném. A fákat, a madarakat és az embereket, hogy milyen békességben élnek. Nem bántják egymást, nem irigyek egymásra és megértőek." (5. o.)

"Megviccelnék sok embert. Például beszöknék egy étterembe, és egy hölgynek az ölébe önteném a levest. Vagy egy békát raknék valaki ágyába, hogy jól megijedjen. De elképzelhető az is, hogy a rajzórán én irányítanám a gyerekek ecsetét. Egy városi panelház ablakaiból a virágokat a járókelőkre borítanám. Nagyon nagy kár, hogy nem vagyok láthatatlan!" (5.0.)

"Akkor én nagyon sok rosszat csinálnék. Például ijeszgetnék este mindenkit, és nagyon sokat csavarognék. Ha álmos lennék, keresnék egy puha ágyat, és lefeküdnék aludni. Ha az utcán mennék, akkor mindenkit ellöknék és elgáncsolnék, aki focizik, attól elvenném a labdát, és utána megdobálnám. Én nagyon örülnék, ha láthatatlan lennék." (5. o.)

"Olyan dolgokat csinálnék, amit nem szabad. Az iskolában a tanárok mellett állnék egész órán, vagy járkálnék a padsorok között. Jó lenne embereken is segíteni, és megakadályozni a háborúkat." (5. o.)

"Ablakokat törnék ki, rengeteg mindent lopnék, nem jönnek suliba, csak ha akarnék. 1-2 milliót ellopnék a bankból, az összes rabot szabadon engedném, a rendőröket meg leütnék. Nagy értékű tárgyakat is lopnék, addig csavaroghatnék, ameddig akarnék. És el tudnék menni külföldre is." (6.)

"Mindenkinek visszaadnám, aki megsértett engem. A naplóba írnék be egypár ötöst. Mikor menne el valaki biciklivel előttem, akire haragszom, azt leütném róla." (6. o.)

"Az iskolába nem mindig jönnék el. Megrémiszteném az embereket. Szabadon járnék az osztálytermekben. Nem szabnák meg, hova üljek és hova menjek. Éjjel nem aludnék otthon. Ingyen buszoznék. Mindenhova be tudnék jutni. Bejárnám a világot. Mindenfélét ennék. Ezek után csak unatkoznék, nem lennének barátaim." (6. o.)

"Átmennék este a tesómhoz, és halálra rémiszteném. Minden osztálytársamat leönteném egy pohár vízzel. Aki piszkál engem órán, este az ő szobája redőnyét csapkodnám. De ha ez nem elég neki, akkor az üvegeket vágnám a földhöz. De ha jóra fordítanám, akkor átírnám minden osztálytársamnak a jegyét. Látni lehet, hogy ha akarok, kedves is vagyok." (6. o.)

"Messze-messze elmehetnék. Nem félnék semmitől és senkitől. Közelebb mehetnék az állatokhoz, és egy csomó delfint simogathatnék, és játszhatnék velük. Körülutaznám a világot, minden országba elmehetnék, még repülőre is ülhetnék. A tengereken és az óceánokon hajózhatnék, és minden lóra felülhetnék. Azért nem lenne jó, mert anyukám és apukám soha nem láthatna. A testvéremmel nem játszhatnék olyan sokat." (6. o.)

"Szerintem kár olyan dolgokról álmodozni, amik úgysem válnak valóra. De ha egyszer mégis láthatatlanná válnék néhány napra, elmennék mindenféle jó helyre, állatkertbe, múzeumokba,

kiállításokra, és persze nem tudnám megállni, hogy ne kövessek el csínyeket. A tanárokat is megviccelném, megnézném előre a felmérőket." (6. o.)

"Azt hiszem, nem aludnék sokat, mert az egész napot mozikban, koncerteken, színházakban tölteném. Felmennék a színpadra, és érezném a színész minden szusszanását. Persze tudnék időt szakítani egy-egy elnöki titkos tárgyalásra is, ahol a világ megmentése a tét. Bejárnám a földet teljesen ingyen első osztályon. Hajóznék a Csendes-óceánon, túráznék a sivatagban. Részt vennék egy kannibál esküvőn, a dalai láma születésnapjára ünnepségén, együtt ebédelnék a brit trónörökösrel. De kinek mesélném el mindezt, kivel osztanám meg azokat a csodákat, amelyekben részt vettem. Nyílnának meg előttem új kapuk, de mások becsukódnának: hogy sikereket értem el, hogy megosztottam másokkal az érzéseimet, hogy az olyan kis dolgoknak, mint hogy színházban lehettem is örülni tudtam. Egyedül maradnék az én csodálatos, felfedezett világgal. Talán helyesebb lenne, ha azt tenném szebbé, amit megkaphatok, amiben élek, amit sokszor nem is becsülök." (6. o.)

"Sok mindent megnéznék. Elmennék moziba ingyen. Sok szegénynek ételt vinnék, a nagyképű gazdagoktól pedig elvinnék, hogy dolgozzanak azok is. Sok pénzt osztanék a kórházak között gépeket venni, hogy a rázoruló betegek tudjanak segíteni. Ha meglesz minden, kevesen halnak meg. Sok emberen segítenék." (7. o.)

"Benéznék a lányok szoknyája alá, és nem tudnák kiküldeni, mikor vetkőznek. De ebben is van rossz dolog, mert ha járni akarok egy lánnyal, ő nem tudná, hogy hogy nézek ki, mindig az támadna a gondolatában, hogy jó csúnya vagyok. Jobb így, mert mászkálhatok a faluban a barátaimmal, és tudok barátnőket is szerezni." (7. o.)

"Mindig a kedvem szerint cselekednék. ..Elkapnám a tolvajokat, segítenék a rendőrségnek. Úgy érzem, sok jót, de rosszat is tennék, ezért jó, hogy nem vagyok láthatatlan." (7. o.)

"Néha talán jó lenne, mert elrejtőzhetnék a világ elől. Nem látnák, ha szomorú vagyok, de akkor senki sem tudna megvigasztalni." (8. o.)

"Nem dolgoznék, meglesnék minden lányt, nem kéne a kocsmákban fizetni, ha autót akarok, csak besétálok egy üzletbe és elviszem." (8. o.)

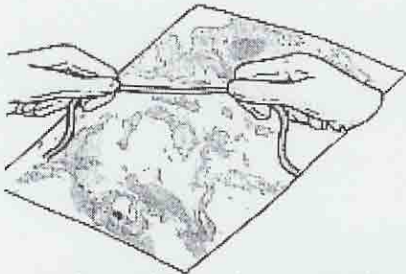
"Én csak pár percre szeretnék láthatatlan lenni, hogy jól megtréfáljak valakit vagy valamit. Kihallgatnám a fiúbarátaimat, hogy mit beszélnek rólam. ...Megtréfálnám azt az ökor kakasunkat, mert mindig megtámad, és a macskámat is megcsípte." (8. o.)

"Szerintem jó, ha nem lát senki. Énekelnék, dúdolnék magamban, és nézném a vígan játszó gyerekeket, ahogy esnek-kelnek játék közben. Nézném a szép lányokat, és így legalább nem vágnak kupán, hogy nézem őket. Sajnos ez nem lehet, csak szép álmaink vannak." (8. o.)

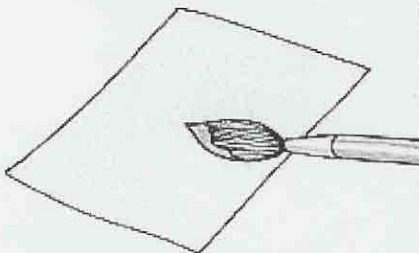
Juliet Bawden 101 DOLOG ügyeskedj! című könyvéből

ZSINEGFESTÉS

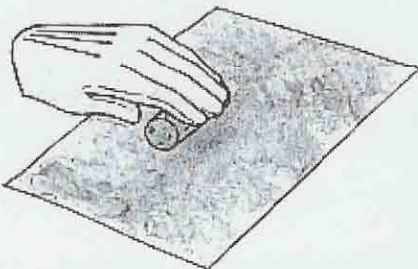
1 Töltsd csészealjba a festéket! Tedd bele a zsinéget úgy, hogy az teljesen elmerüljön benne!

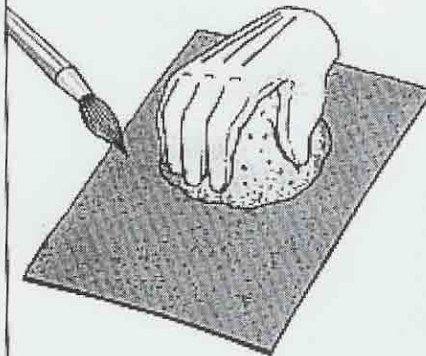
2 Engedd a zsinég végeit a papírra, és ezeket mozgatva készíts mintát!

DUGÓFESTÉS

1 Festd be a papírt vastag ecsettel!

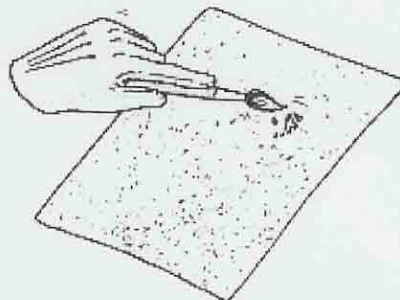

2 Mielőtt a festék megszárad, egy parafa dugóval hengereld át a papírt! Így lesz a minta márványos.

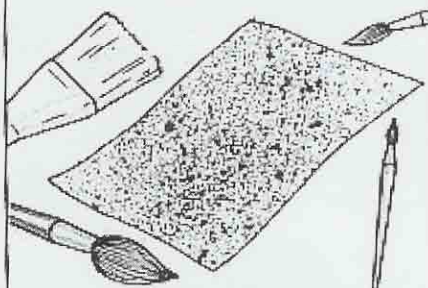
SZIVACSFESTÉS

1 Festd be a lapodat vastag ecsettel!

2 Fogj egy száraz szivacsot és érintsd a nedves festékes lapodhoz! A szivacs az érintkezési helyeken magába szívja a festéket és így alakul ki a minta.

SPRICCELT MINTA

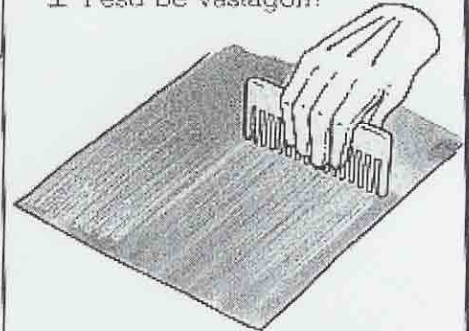
1 Mártsd be az ecsetedet egy festékkel teli csészealjba és spricceold a festéket a lapra!

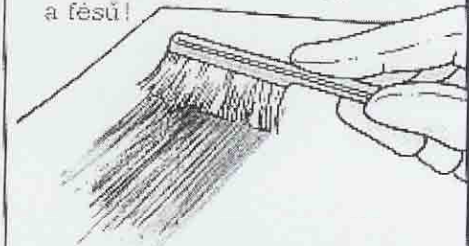
2 Különböző vastagságú ecseteket használj, és a színeket is váltogasd!

FÉSÜLÉS

1 Végezd egy darab papírt! Festd be vastagon!

2 Fogj egy régi fésűt, és húzogasd a nedves festékes lapon! Légy óvatos, hogy a nedves papírt ne tépje fel a fésű!

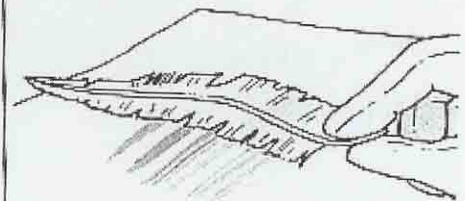

3 Ugyanígy készíthetsz mintát fogkefével is!

FESTÉS KÖTÖTT TEXTILDARABBAL

1 Önts festéket a csészealjba!

2 Mártsd a kötött textil darabot a festékbe és érintsd a papírhoz!

3 Ugyanígy dolgozhatsz madártollal is.

Témát kerestünk – és találtunk!

Kiadja a Hantosi Általános Iskola. Hantos, Köztársaság tér 3. 2434
Felelős szerkesztő: Gyömörei Barnáné Eng. sz.: 2.2.4./1338/2001.